

3M / 19.09.2005

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

Motiune
„Salvați școala românească!”

Subsemnații deputați, aflați în exercițiul unui mandat reprezentativ, solicităm, în temeiul prevederilor articolelor 67 și 112 (alineatul 2) din Constituția României și al articolelor 149-154 din Regulamentul Camerei Deputaților, exprimarea poziției Plenului Camerei Deputaților față de situația de criză gravă în care se află învățământul românesc, ca urmare a încălcării sistematice a prevederilor Legii Învățământului, referitoare la alocarea unui procent de minimum 6% din PIB până în anul 2007. De asemenea, sîntem profund îngrijorați de eludarea art. 113 din Legea nr. 128/1997 privind acordarea de distincții și premii personalului didactic, a legislației naționale și internaționale în domeniul dialogului social, respectiv, a Convenției Organizației Internaționale a Muncii, cu nr. 97/1948, privind libertatea sindicală și apărarea dreptului sindical, a Convenției nr. 98/1949 privind aplicarea principiilor dreptului de organizare și negocierea colectivă, a Convenției nr. 154/1981 privind promovarea negocierii colective și Carta

Socială Europeană revizuită, ratificate de România, a Legii sindicatelor nr. 54/2003, a Contractului Colectiv de Muncă Unic la Nivel de Ramură - Învățământ – art. 4 (2) și față de promovarea unor acte normative, fără ca acestea să fie discutate cu partenerii de dialog social (Legea calității, Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar etc.).

Incapacitatea de a administra sistemul de învățământ este observată aproape zilnic de părinți, elevi și presă, mai ales la subfinanțarea sistemului, lipsa de fonduri pentru administrarea școlilor la nivelul consiliilor locale, diminuarea numărului de manuale oferite gratuit elevilor, potrivit legii, lipsa rechizitelor gratuite pentru elevii ai căror părinți au venituri sub media salariului pe economie, o bază materială precară, care nu asigură un învățământ modern, eficient.

Legea Învățământului prevede o creștere proporțională a alocațiilor bugetare, în concordanță cu aspirația către integrare a învățământului românesc în cel european prin: considerarea dezvoltării învățământului ca prioritate națională pentru pregătirea resurselor umane la nivelul standardelor internaționale, profesionalizarea pieței muncii, dezvoltarea învățământului superior și a cercetării științifice universitare pentru integrarea la vîrf în comunitatea științifică mondială.

Realizarea acestor deziderate majore ale învățământului românesc presupune coerență în gândire și sistem, elaborarea unor linii de reformă care să se articuleze între ele, pregătirea sistemului pentru ca reforma să fie asimilată și realizată. Deocamdată, constatăm multă improvizatie, nepricepere, măsuri dictate de conjuncturi politice efemere, lipsa unei strategii adecvate.

Alianța Dreptate și Adevăr (PNL-PD) a relansat, în campania electorală, tema reformării învățământului românesc, sub deviza „Noua Educație”. Printr-o propagandă sufocantă, care promitea că în România vor curge râuri de lapte și miere, Alianța D.A. a trâmbițat, cităm: „Lansarea în dezbateră publică de noi programe pentru a face din învățământ o forță a creșterii economice, a eficienței administrative și a democratizării, precum și a afirmării personale. Dezbateră publică va preceda măsurile de schimbare, iar cultura educațională va fi susținută prin acțiuni adecvate... Alianța se angajează să pună în practică sistemul modern al conlucrării cu forțele societății implicate în învățământ: sindicate, organizații ale elevilor, asociații de studenți, adunări ale părinților, angajatori, grupuri de experți, presă” – am încheiat citatul. Desigur, acesta era un program electoral. O dată ajunsă la putere Alianța PNL-PD a uitat de promisiuni. Nu cunoaștem să se fi îndeplinit nici măcar una din aceste măsuri promise!

De asemenea, Alianța a anunțat și soluții noi pentru problema finanțării educației: mărirea investiției în învățământ, aplicarea corectă a finanțării pe programe și introducerea de soluții noi, cităm: „Ca urmare a unei alte structurări a bugetului de stat, a alocării de noi resurse, a unei noi abordări economice, va deveni posibilă dublarea salariilor personalului din învățământ în raport cu echivalentul actual în valute de referință” – am încheiat citatul.

În realitate, nu numai că n-a dublat salariile cu echivalentul în euro și n-a alocat 6% din PIB dar, aplicând Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 63/2005, a diminuat veniturile salariaților din învățământ, prin scoaterea în prima etapă a profesorilor din Legea de indexare a salariilor, prin blocarea fondurilor de premiere și a tuturor posturilor neocupate, a refuzat categoric orice discuție privind noua lege de salarizare a personalului didactic din

învățămînt și a refuzat orice formă de dialog social, elaborînd acte normative fără consultare și sfidînd astfel legislația în vigoare.

Deși Legea calității în educație și Legea descentralizării învățămîntului preuniversitar sînt necesare pentru reformarea învățămîntului românesc, acestea devin inaplicabile atîta timp cît nu sînt armonizate cu Legea Învățămîntului și cu Legea privind statutul personalului didactic. Din acest motiv, toate aceste legi trebuiau discutate și elaborate în același pachet legislativ. De asemenea, Regulamentul de organizare și desfășurare a învățămîntului preuniversitar, nediscutat cu partenerii sociali, sporește confuzia în sistem, neavînd nici un fel de legătură cu descentralizarea administrativă și financiară, motiv pentru care va trebui modificat în cel mai scurt timp. Graba domnului ministru Mircea Miclea de a semna Ordinul de aplicare a Regulamentului, în data de 8 septembrie 2005, fără a se consulta cu nimeni, devine, în aceste condiții, absolut inacceptabilă.

Partidul România Mare a înaintat pentru dezbateră în Parlament mai multe inițiative legislative, care i-ar putea servi d-lui Mircea Miclea, drept material de studiu, cel puțin pentru a lua decizii mai bune, în domeniul învățămîntului și pentru reabilitarea spațiilor școlare și universitare. Amintim doar cîteva: 1. Propunerea legislativă pentru alocarea de la bugetul de stat a sumei de 200 de milioane de euro anual, pentru reabilitarea școlilor și construcțiilor și spațiilor aferente din mediul rural; 2. Propunerea legislativă privind salarizarea personalului din domeniul învățămîntului, cercetării, sănătății și funcționarilor publici; 3. Propunerea legislativă privind acordarea unor burse de merit pentru stimularea performanței în pregătirea liceală și universitară; 4. Propunerea legislativă privind modificarea Legii nr. 269/2004 referitoare la acordarea unui sprijin financiar în vederea

stimulării achiziționării de calculatoare; 5. Propunerea legislativă pentru construirea de cămine studențești etc.

O moțiune complexă, care și-ar propune epuizarea tuturor problemelor cu care se confruntă învățământul românesc ar necesita, cu siguranță, cel puțin o zi de dezbateri parlamentară. Pentru a nu abuza de timpul guvernanților, care au alte probleme prioritare, cum ar fi schimbarea, la termen, a președintelui Camerei Deputaților, ne-am referit însă doar la chestiunile care trebuie rezolvate în regim de urgență.

Lipsa unor condiții normale pentru pregătirea noului an școlar. Anul școlar 2005-2006 a debutat sub semnul nepăsării și al dezinteresului manifestate de Guvern față de situația în care se află majoritatea spațiilor unde se desfășoară procesul de învățământ. Deși reprezentanții Ministerului Educației și Cercetării au dat asigurări că 84% dintre școli sînt pregătite să-i întâmpine pe elevi, calculul lor a fost total rupt de realitate. Multe școli nu au primit autorizația igienico-sanitară care să permită ca actul de instrucție să se desfășoare conform reglementărilor în vigoare, materialul didactic este insuficient, grupurile sanitare sînt adevărate focare de infecție și pot periclita sănătatea copiilor, nu există apă potabilă, fondul de carte din biblioteci este insuficient și depășit, mobilierul e vechi de mai mult de o jumătate de secol, nu beneficiază de laboratoare și ateliere moderne. În plus, numeroase școli au fost afectate de inundații, iar elevii sînt obligați să învețe acum în încăperi care aveau alte destinații – a se vedea exemplul localității Rafaila, din județul Vaslui, unde actul de învățământ se desfășoară într-o cîrciumă, ceea ce începe să devină specific unui regim politic care dezbate probleme de importanță majoră prin restaurante. De asemenea, trebuie subliniat faptul că majoritatea școlilor afectate nu au fost în măsură să-și primească elevii,

dintre care unii sînt obligați să parcurgă peste 5 km pînă la școala cea mai apropiată. La aceste lucruri se adaugă altele, la fel de grave. Manuale noi nu vor primi decît elevii din clasele a III-a și a X-a și cei din anul de completare, iar cei din clasele a XI-a, a XII-a și a XIII-a, care provin din familii cu venit mai mic decît cel minim pe economie și care trebuie, potrivit legii, să primească manuale gratuite, nu vor putea beneficia de acest drept, pe motiv că nu există bani. Rechizitele gratuite promise, de asemenea, elevilor săraci nu vor ajunge la ei decît spre sfîrșitul anului, din cauza faptului că a fost semnat cu întîrziere contractul cu firma cîștigătoare a licitației, SC Dacia Service Cluj Feleac SA, despre care există informații că face parte din clientela politică, iar tipărirea carnetelor de alocații pentru copii, ce se distribuie prin școli, nu s-a finalizat încă. În plus, starea de sănătate a dascălilor nu se cunoaște nici pînă la această oră. Inspectoratele nu dețin o evidență a profesorilor care și-au făcut analizele medicale, sub pretextul că aceasta este sarcina conducerii școlilor, iar directorii susțin că nu au prevăzut în bugete fonduri pentru așa ceva, întrucît consiliile locale, care trebuie să suporte aceste costuri, nu au alocat banii necesari. În aceste condiții, profesorii au avut de ales între a-și suporta singuri cheltuielile și a nu-și face analizele medicale. De asemenea, ei trebuie să accepte umilința de a fi supuși testării psihopedagogului școlar. La fel de inacceptabil este faptul că anul școlar a debutat fără adoptarea regulamentului sau metodologiei trecerii de la clasa a X-a la clasa a XI-a, așa cum prevede legea, probabil, pe principiul că elevii pot afla și în pragul concursurilor dacă urmează să susțină sau nu vreun examen pentru continuarea studiilor.

Argumentele invocate mai sus ilustrează numai o parte din haosul ce domnește în Ministerul Educației și Cercetării la început de an școlar.

Totodată, semnatarii prezentei moțiuni își exprimă dezacordul față de încălcarea tradiției, în virtutea căreia anul școlar începea în România în ziua de 15 septembrie. Deși numeroși oameni politici și, în primul rând, mai mulți membri ai Birourilor Permanente ale Senatului și Camerei Deputaților i-au solicitat d-lui Mircea Miclea să respecte tradiția și să înțeleagă faptul că anul acesta zeci de mii de copii n-au avut vacanță din cauza inundațiilor catastrofale, iar sute de școli au fost serios afectate, cele 3 zile între 12 și 15 septembrie fiind extrem de utile pentru igienizarea și pregătirea lor – dl. ministru s-a încăpățânat să susțină că, în felul acesta, el ar fi aliniat învățământul românesc la Uniunea Europeană, ceea ce e ridicol. Ca dovadă că actualul ministru este străin de chestiunile fundamentale ale învățământului românesc vom invoca și așa-zisul său Mesaj prezentat în toate școlile, prilej cu care acesta a decretat, cu de la sine putere, că am intrat în Anul Copacului, ceea ce ar însemna că elevii au datoria să repare tot ce a stricat Mafia Pădurilor.

Descentralizarea administrativă a bulversat total sistemul de învățământ. Lipsa de dialog între minister, pe de o parte, și Parlament, autoritățile locale, sindicate și profesori, pe de altă parte, a dus la apariția unor noi probleme, care vor complica și mai mult situația cu care se confruntă deja dascălii, urmînd să vedem abia peste cîțiva ani rezultatele dezastruoase ale unui asemenea experiment, care nu urmărește decît transferarea greviștilor, din curtea ministerului, în cea a autorităților publice locale. Statul oferă în jur de 15 milioane de lei vechi, pe an, pentru pregătirea unui elev, din care urmează să se achite costul manualelor, transportul și salariile profesorilor, bursele și reparațiile școlilor. Suma este infimă și nu trebuie să fii un geniu al finanțelor ca să înțelegi că nu se vor

putea acoperi aceste cheltuieli, indiferent câți elevi ar avea școala. Și câți elevi poate avea o unitate de învățămînt din mediul rural, de exemplu?

Tot descentralizarea va duce la apariția unor grupuri de interese dubioase. Un director de școală se poate transforma într-un deținător al puterii absolute, de vreme ce el va angaja profesorii, tot el îi va sancționa, tot el le va fixa salariile în cuantumul dorit și același fac-totum îi va evalua. Acest lucru va duce la creșterea corupției și la promovarea pe alte criterii decît cele profesionale, iar măsurile luate nu vor fi în nici un caz în beneficiul elevului, așa cum pretind cei care ignoră realitatea. Ne întrebăm: cine și cum îi va controla pe directori și cine și cum îi va sancționa atunci cînd vor acționa potrivit propriilor interese?

Ideea de descentralizare fără pregătirea corespunzătoare nu poate, în nici un caz, fi pusă în aplicare acum, în condițiile în care, în anumite comune, consilierii locali și chiar primarii sînt persoane fără studii, fără capacitatea de a gestiona un asemenea experiment, nepricepuți în administrarea fondurilor și în evaluarea unui dascăl, pentru a-l aprecia așa cum merită. Ideea de a scoate școala din „mîinile” dascălilor, care ar urma să fie înlocuiți în Consiliile de Administrație de părinți și de reprezentanți ai administrației locale, precum și de alte persoane, pe motiv că aceștia știu mai bine ce este în folosul elevilor, ni se pare falimentară. Dacă anumite discipline sînt menținute doar de dragul unor profesori care nu vor să-și piardă pîinea, așa cum se argumentează, înseamnă că ministerul trebuie să facă ordine și nu niște persoane care nu au legătură cu sistemul. În plus, eliminarea examenului național de titularizare ar fi o soluție cît se poate de proastă, în primul rînd fiindcă profesorii ar urma să fie testați direct la școala în care vor dori să ocupe un post. Ce se va întîmpla, însă, în cele peste 100 de unități școlare unde procentul de promovabilitate este zero? Un colectiv

de profesori care nu are nici un fel de performanțe profesionale, niște membri dintr-un Consiliu de Administrație care nu au legătură cu învățămîntul, sau un director ales pe criterii strict politice și mai mult decît incompetent, cum este în prezent, vor da verdicte în cazul unui profesor venit să ridice nivelul procesului de învățămînt și care ar putea fi un candidat serios la salariul de merit! Sîntem convinși că dacă părinților li s-ar explica, în mod logic, ce presupune reforma domnului Mircea Miclea, ar fi mai mult decît revoltați!

De asemenea, ideea că banii vor urma elevul și că este important ca o școală să aibă cît mai mulți elevi pentru a avea bani, nu are suport în realitate. Deja, în multe școli, profesorii au fost avertizați că vor fi obligați să încheie media oricărui elev, chiar și celor care nu au trecut nici măcar o zi pe la școală, pentru a-și putea lua salariile. Acest lucru va duce la un învățămînt de cantitate și nu de calitate, așa cum are nevoie societatea românească și cum prevăd standardele Uniunii Europene. Probabil asta s-a și urmărit atunci cînd Proiectul de Lege privind asigurarea calității în educație, atît de important, a fost dezbătut în procedură de urgență, comisia de specialitate din Camera Deputaților avînd doar cîteva ore la dispoziție, pentru a-l parcurge și a întocmi raportul.

Nivelul salarizării cadrelor didactice este, iarăși, o problemă majoră și care nu are darul de a-i stimula pe tinerii profesori să rămîină la catedră, cei mai buni găsindu-și slujbe mai bine plătite, preferînd chiar să meargă în afara granițelor țării, unde prestează munci degradante pentru un intelectual. S-a ajuns astfel la îmbătrînirea personalului din sistem, la existența unui număr mai mare de persoane necalificate și la reîncadrarea personalului didactic pensionat, pentru asigurarea funcționării catedrelor.

Premierul Călin Popescu-Tăriceanu afirma recent că „învățământul este un domeniu strategic”, lucru cu care sîntem de acord, dar atunci se pune întrebarea: de ce școala românească este subfinanțată, iar dascălii nu-și pot plăti din salariul de mizerie nici hrana sau utilitățile, nemaivorbind de materialele necesare informării și perfecționării profesionale?

În ceea ce privește învățământul superior, se remarcă aceeași regretabilă politică de subfinanțare, ceea ce este cu atît mai inexplicabil, cu cît acestuia i se impune să devină competitiv pe plan european și nici o universitate românească nu figurează în „rating-ul Shanghai” al primelor 100 de universități din Europa.

În acest context, se impunea demararea unui program intensiv de dotare a universităților, după modelul programului realizat cu Banca Mondială în perioada 1996 – 2000, program de altfel anunțat în timpul campaniei electorale de către Alianța D.A.

Totodată, este de neconceput ca universitățile să nu poată aplica Legea 138/2005, datorită neregularității, cu o sumă de doar 700 miliarde RON, capitolului de buget referitor la finanțarea de bază.

Pentru a se ajunge la un sistem performant de învățămînt, noi, semnatarii acestei moțiuni, considerăm că Guvernul trebuie să-și respecte promisiunile asumate, drept pentru care solicităm următoarele:

1. Asigurarea unui buget de minimum 6% din PIB, începînd cu data de 1 ianuarie 2006;
2. Dublarea salariilor personalului din învățămînt, în conformitate cu angajamentele făcute de actuala Putere în campania electorală;
3. Acordarea fondului de carte de 200 de euro pentru fiecare cadru didactic din învățămîntul preuniversitar și de 400 de euro pentru personalul didactic universitar;

4. Acordarea sumei necesare plății unui abonament la Internet, pentru fiecare cadru didactic;
5. Deducerea din impozitul pe venit a contravalorii unui calculator de ultimă generație;
6. Protejarea învățământului preuniversitar față de orice ingerință și renunțarea la descentralizarea pe cât de desuetă, pe atât de păguboasă;
7. Păstrarea titularizării în învățământ;
8. Stabilirea unui dialog între MEC și cei interesați de bunul mers al sistemului de învățământ, în vederea pregătirii corespunzătoare a descentralizării;
9. Respectarea solicitărilor formulate de cadrele didactice și de cercetători, pe parcursul protestelor publice ale acestora și încetarea, o dată pentru totdeauna, a umilirii lor.

Apreciem că este obligația și datoria constituțională a Camerei Deputaților ca, prin votul său pozitiv, să-și exprime poziția fermă față de obligativitatea respectării legilor, stopînd experimentele aventuriste, care sînt prezentate drept reforme și care ar duce la distrugerea sistemului de învățământ și să evite degradarea actului educațional, respectiv înghețarea anului școlar.

Lista
deputaților care au semnat Apelul adresat Guvernului României și
care inițiază moțiunea „Salvați școala românească”

Nr. crt.	Nume	Prenume	Semnătura
1	VASILESCU	LIA OLGUTA	
2	Popescu	Lucian	
3	POPEANGA	PETRE	
4	Furcă Iulian	Iulian	
5	IRIZA	MARCU	
6	Allice Flea	Flea	
7	Pericld	Wilhelm	
8	STANESCU	CRISTIAN	
9	BUCIU	ANGELA	
10	RUS	IOAN - AUREL	
11	Alăbuză	Tudor	
12	TUDOR	MARCU	
13	CALIAN	PETRU	
14	MOISCIU	ADRIAN	
15	MIRCEA	COSTACHE	
16	MAGHERU	PAUL	
17	P. BVRAN	PRM	
18	Popescu	P. MUG	
19	ESERGHEP	GELIL	
20	BABAN	STEFAN	
21	Popescu	Georgian	
22	Georgică	Georgică	
23	Tităscu	Madam	
24	HOGEA	VLAD	
25	JIPA	FLORINA	
26	POPESCU	ANCA	
27	IFRIM	MIRCEA	
28	ZAMCIREANU	IAN - A. IAN	
29	MĂNȘINĂ	IDM	
30	Lari - Yorga	Leonida	

31	BURUIANA	A. DANIELA	
32	AMITRU	ARGOMIR	
33	GUBANARU	AUREL	
34	MANASEA	MIHAI NICOLAE	
34	IORDACHE	FLORIN	
35	UNGUREANU	VALEIU ALEXANDRU	
36	CONSTANTINESCU	VIONEL	
37	CRETU	GABRIELA	
38	AMITRU	AMITRESCU	
39	PUMB ROVANA		
40	TIMAR LIVIU		
41	DIAMITRU MIHAI		
42	NEDELICU GABRIELA		
43	Sanda Victor		
44	VLADOIU C	AUREL	
45	AMITRU ION		
46	STAN ION		
47	STAN ION		
48	TARACERU P.		
49	MARTIN EDUARDO		
50	HOCHANU VAHLE		
51	MICHALACHE	JAN	
52	GALETEANU	MONALISA	
53			
54			
55			
56			
57			
58			
59			